

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 27 marca 2020 r. przeciwko (...) Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W. powodowie J. P. (1) i P. P. wnieśli o ustalenie nieistnienia umowy o kredyt hipoteczny nr (...)08- (...) o kredyt mieszkaniowy N.-H. z dnia 17 kwietnia 2008 r. wskutek stwierdzenia jej nieważności oraz zasądzenie od pozwanego solidarnie na ich rzecz kwoty 158.118,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty.

Ewentualnie powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwoty 68.445,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty. Nadto powodowie wnieśli o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że dnia 17 kwietnia 2008 r. zawarli z pozwanym umowę nr (...) o kredyt mieszkaniowy (...) w kształcie zaproponowanym przez pozwanego. Kredyt był denominowany udzielony w złotych w kwocie stanowiącej równowartość 110.104,86 CHF. Kredyt był przeznaczony na sfinansowanie kosztów budowy domu jednorodzinnego, powodowie działali zatem w charakterze konsumentów w myśl art. 22¹ k.c.

Wyjaśniono, że pracownik banku zarekomendował im zaciągnięcie kredytu w walucie (...). Pracownik nie przygotował jakichkolwiek symulacji kształtowania się (...) na przestrzeni ostatnich lat, ani prognozy na przyszłość. Umowa kredytu w (...) została im przedstawiona jako bardzo bezpieczna i korzystna w porównaniu do kredytów złotych. Umowa była sporządzona według wzorca, bez możliwości negocjacji jej treści. Powodowie nie mieli możliwości ingerencji w jej treść. W zakresie konstrukcji umowy, jej znaczenia i konsekwencji, udzielono powodom tylko ogólnych informacji. Pozwany nie spełnił zatem swojego obowiązku informacyjnego względem kredytobiorców, bowiem nie wyjaśnił szczegółowo i w należyty sposób mechanizmu spłaty rat w walucie obcej.

W ocenie strony powodowej umowa zawierała klauzule abuzywne. Niedozwolone są w rozumieniu § 1 art. 385 (1) k.c. postanowienia zawarte w § 1 ust. 1 umowy, § 1 ust. 2, § 1 ust. 3 ppkt 1 (...), § 11 ust. 3 (...), § 13 ust. 7 ppkt 3 (...) zawierają one bowiem klauzule abuzywne. Powodowie wskazali, że podstawą przyjęcia, że postanowienie przewidujące przeliczenie kredytu rażąco naruszają interesy kredytobiorcy jest nierównomierne rozłożenie pomiędzy stronami umowy ryzyka wynikającego z zastrzeżenia indeksacji kredytu, tj. wyrażenia wysokości zobowiązania konsumenta w walucie obcej, której kurs podlega nieograniczonym zmianom, bez zagwarantowania w umowie jakichkolwiek mechanizmów, które mogłyby ograniczyć ryzyko ponoszone przez konsumenta. Ponadto bank nie sprecyzował kursu po jakim indeksacja ma się odbyć, dając sobie prawo do jego swobodnego ustalania w przyszłości.

Wyjaśniono, że mechanizmy ustalania kursów waluty są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumenta. Zdaniem powodów nie doszło również do indywidualnego uzgodnienia postanowień umowy mających istotne znaczenia dla określenia wysokości ich zobowiązania.

Powodowie uzasadniali, że działanie pozwanego było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Sposób w jaki ustalony był kurs lub choćby jego możliwe odchylenia od obiektywnych wskaźników nie został podany w umowie. Dotyczyło to zarówno kursu kupna, po jakim przeliczana była pierwotna kwota kredytu, jak i kursu sprzedaży po jakim następnie przeliczana była pobrana rata.

Strona powodowa stwierdziła, że przedmiotowa umowa kredytu jest w całości obarczona sankcją bezwzględnej nieważności na podstawie art. 58 k.c., ponieważ wskazana umowa kredytu jest sprzeczna z przepisami ustawowymi, tj. art. 353¹ k.c. oraz art. 385¹ k.c. oraz z art. 69 ust. 1 i ust. 2 ustawy Prawo Bankowe.

W odpowiedzi na pozew, (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie solidarnie od powodów na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany zaprzeczył jakoby dopuścił się jakichkolwiek uchybień w zakresie udzielenia i realizacji umowy kredytu. Wskazano, że brak jest podstaw do uznania postanowień umowy kredytu za klauzule niedozwolone. Pozwany zaprzeczył, by powodowie nie mieli wpływu na warunki, na jakich została zawarta umowa oraz aby postanowienia umowy kształtowały prawa i obowiązki powodów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy. Zaznaczono, że przed zawarciem umowy kredytu wyjaśniono powodom istotę i mechanizm kredytu denominowanego w walucie obcej, jak również poinformowano ich o ryzykach, jakie wiążą się z tego rodzaju zobowiązaniami. Podkreślono, że decyzja co do oferty banku należała wyłącznie do klienta.

Zdaniem pozwanego ryzyko wynikające z denominacji rozkładało się równomiernie na strony umowy. Strona pozwana stoi na stanowisku, że umowa nadal wiąże strony. W ocenie pozwanego, powodowie zawierając umowę świadomie godzili się na mogące zaistnieć w praktyce ryzyko kursowe, które związane jest z stosunkami zobowiązaniami w walutach obcych, jak również na możliwość spłaty kredytu w (...) po kursie wskazanym w Tabeli kursów banku. W dalszej części uzasadnienia pozwany podjął rozważania w przedmiocie ewentualnych skutków uznania postanowień umowy kredytu za abuzywne i przesłanek wyłączających możliwość zwrotu świadczenia kredytobiorcom. Ponadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powodów.

Pismem z dnia 28 czerwca 2021 r. powodowie rozszerzyli powództwo i wnieśli o zasądzenie od pozwanego łącznie na ich rzecz kwoty 176.780,74 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 170.818,74 zł od dnia 15 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 5.962,00 zł od dnia doręczenia pozwanemu wskazanego pisma do dnia zapłaty. Ewentualnie wnieśli o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz łącznie kwoty 79.736,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 75.349,67 zł od dnia 15 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 4.386,85 zł od dnia doręczenia pozwanemu wskazanego pisma do dnia zapłaty (k. 356-358).

Pismem z dnia 1 października 2021 r. powodowie ostatecznie rozszerzyli powództwo i wnieśli o zasądzenie od pozwanego łącznie na ich rzecz kwoty 204.855,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 170.818,74 zł od dnia 15 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 5.962,00 zł od dnia doręczenia pozwanemu pisma z rozszerzeniem powództwa z dnia 28 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 28.075,11 zł od dnia doręczenia pozwanemu pisma z rozszerzeniem powództwa do dnia zapłaty. Ewentualnie wnieśli o zasądzenie od pozwanego łącznie kwoty 86.304,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 75.349,67 zł od dnia 15 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 4.386,85 zł od dnia doręczenia pozwanemu pisma z rozszerzeniem powództwa z dnia 28 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 6.568,08 zł od dnia doręczenia pozwanemu pisma z rozszerzeniem powództwa do dnia zapłaty (k. 362-365).

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały stanowiska dotychczas zajęte w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 kwietnia 2008 r. powodowie J. P. (1) i P. P. zawarli z poprzednikiem prawnym pozwanego (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w G. umowę nr (...) o kredyt mieszkaniowy N. H.. Powodowie zawarli umowę jako konsumenci. Kredyt był przeznaczony na sfinansowanie kosztów budowy domu jednorodzinnego.

Na podstawie umowy pozwany bank udzielił powodom kredytu denominowanego udzielonego w złotych w kwocie stanowiącej równowartość 110.104,86 CHF (§ 1 ust. 1 (...)).

Wyplata tej kwoty miała nastąpić w złotych z zastosowaniem mechanizmu tzw. denominacji opisanego w § 1 ust. 2 i § 11 ust. 2 i 3 (...) tj. została przeliczona według kursu kupna tej waluty zgodnie z Tabelą kursów z dnia wypłaty środków. W przypadku kredytu denominowanego w walucie obcej, ryzyko związane ze zmianą kursu waluty miał ponosić kredytobiorca (§ 1 ust. 3 (...)).

Kredyt miał podlegać spłacie w 36 miesięcznych równych ratach kapitałowo-odsetkowych. Spłata kredytu miała następować zgodnie z harmonogramem spłaty z zastosowaniem mechanizmu opisanego w § 13 ust. 7 (...) tj. w przypadku kredytu denominowanego w walucie obcej spłata miała następować w złotych, w równowartości kwot

wyrażonych w walucie obcej, a do przeliczeń wysokości rat kapitałowo-odsetkowych spłacanego kredytu stosowano kurs sprzedaży danej waluty według Tabeli kursów obowiązującej w banku w dniu spłaty.

Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, stanowiącej sumę odpowiedniej stopy bazowej, powiększanej o marżę banku. Stopa bazowa odpowiadała stawce LIBOR 3M w przypadku kredytów denominowanych w (...) (§ 2 (...)). Oprocentowanie kredytu w dniu zawarcia umowy wynosiło 4,91167% p.a., a marża banku wynosiła 2,1% (§ 1 (...)).

Zabezpieczeniem kredytu była hipoteka kaucyjna do kwoty 346.500 zł ustanowiona na nieruchomości należącej do powoda.

dowód: umowa nr (...) o kredyt mieszkaniowy N. H. z dnia 17 kwietnia 2008 r. wraz z załącznikami k. 23-29, k. 117-123, Ogólne warunki udzielania przez (...) Bank (...) S.A. kredytu mieszkaniowego N.-H. k. 30-40, k. 124-129, Zarządzenie nr (...) Prezesa Zarządu (...) Bank (...) S.A. z dnia 11 lutego 2004 r. wraz z załącznikami k. 180-183, Zarządzenie nr (...) Prezesa Zarządu (...) Bank (...) S.A. z dnia 27 września 2007 r. wraz z załącznikami k. 110-116, wnioski o kredyt mieszkaniowy wraz z załącznikami k. 130-138, pełnomocnictwo do rachunku k. 143, wniosek o wypłatę transzy k. 144-146

(...) Bank (...) S.A z siedzibą w W. jest następcą prawnym (...) Bank (...) S.A w G..

/okoliczność bezsporna/

Kredyt został wypłacony w trzech transzach. W dniu 23 kwietnia 2008 r. wypłacono na rzecz powodów kwotę 19.274,32 CHF, co stanowiło równowartość 40.000,00 PLN, przy zastosowanym kursie 2, (...). W dniu 12 maja 2008 r. wypłacono na rzecz powodów kwotę 39.133,20 CHF, co stanowiło równowartość 80.000,00 PLN, przy zastosowanym kursie 2, (...). W dniu 23 września 2008 r. wypłacono na rzecz powodów kwotę 51.697,34 CHF, co stanowiło równowartość 104.506,17 PLN, przy zastosowanym kursie 2, (...).

dowód: zaświadczenie pozwanego z dnia 25 listopada 2019 r. k. 41-45

W wykonaniu przedmiotowej umowy w okresie od maja 2008 r. do września 2021 r. powodowie wpłacili na rzecz pozwanego banku łączną kwotę 204.855,85 zł.

Powodowie nadal spłacają w złotówkach zadłużenie wynikające z przedmiotowej umowy kredytu.

dowód: zaświadczenie pozwanego z dnia 25 listopada 2019 r. k. 41-45, potwierdzenie wysłania przelewu k. 46-53, k. 281-302, k. 309-334, k. 366-375, zestawienie operacji na płycie CD, zestawienie operacji na rachunku bankowym k. 157-170, zestawienie banku k. 172, zawiadomienie o wysokości rat k. 147-149, k. 303-306, k. 335-337, informacja banku k. 150-153, k. 376-380, historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 154-156, opinia biegłego sądowego z zakresu rachunkowości, księgowości i finansów publicznych R. T. k. 265-279

Powodowie zawarli przedmiotową umowę z pozwanym z wykorzystaniem przedłożonego przez bank wzorca umownego, bez możliwości negocjacji jej treści w zakresie kwestionowanych postanowień. Swoboda wyboru powodów ograniczała się jedynie do możliwości jej zawarcia bądź odmowy zawarcia na warunkach przedstawionych jednostronnie przez pozwanego bank. Przed podpisaniem umowy w banku odbyło się kilka spotkań, a następnie doszło do podpisania umowy. Powodowie zapoznali się z treścią umowy kredytu w dniu jej podpisania.

Powodom nie przedstawiono oferty kredytu w PLN, jedynie denominowanego do (...). Zaprezentowano ofertę kredytu w walucie (...) jako korzystną z uwagi na niższe raty. Poinformowano ich, że waluta (...) jest stabilną walutą. Powodowie od przedstawiciela banku nie uzyskali informacji o ryzyku związanym ze zmianą kursu (...) oraz o stosowaniu dwóch różnych kursów (sprzedaży i kupna waluty) przez pozwanego bank do wzajemnych rozliczeń stron. Nie wyjaśniono im również, w jaki sposób będą ustalane kursy waluty (...) na potrzeby kredytu. Powodom nie przedstawiono także wahania kursu waluty (...) na przestrzeni lat. Powodowie nie byli świadomi, że obciąża

ich nieograniczone ryzyko kursowe. Działali w zaufaniu do pracowników banku. Nie pokazano im tabeli kursów stosowanych przez pozwanego.

dowód: zeznania powodów k. 251-254

Pismem z dnia 23 grudnia 2019 r. powodowie wezwali pozwanego do podjęcia rokowań w sprawie renegotjacji postanowień przedmiotowej umowy i wzajemnego rozliczenia kredytu. W odpowiedzi pozwany wskazał, że nie widzi podstaw do uwzględnienia zgłoszonych w piśmie roszczeń.

dowód: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania przesyłki k. 56-58, pismo pozwanego z dnia 27 stycznia 2020 r. k. 59

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dokumentów złożonych przez strony w toku postępowania, jak również na podstawie zeznań powodów i świadka.

Sąd uznał za wiarygodne oraz przydatne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy w/w dokumenty, albowiem zostały one sporządzone we właściwej formie, przewidzianej dla danego typu dokumentów. Ponadto autentyczność tych dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu ani stron postępowania.

Nie wszystkie jednak dokumenty stanowiły wartościowe źródło wiedzy, w oparciu o które możliwe było ustalenie spornych faktów. Do takich dokumentów należy: raport (...) Ocena wpływu na sytuację sektora bankowego i polskiej gospodarki propozycji przewalutowania kredytów mieszkaniowych udzielonych w (...) na PLN według kursu z dnia udzielania kredytu” oraz Pismo Zastępcy Przewodniczącego (...). Sąd uznał w/w dokumenty za zbędne dla poczynionych w sprawie ustaleń z uwagi na to, że dowody te nie wniosły nic istotnego i nie są one przydatne dla stwierdzenia okoliczności faktycznych istotnych dla niniejszej sprawy. Zawnioskowane dowody wskazują na istnienie różnych ocen prawnych kredytu, jak i na szerokie tło ekonomiczne kredytów indeksowanych. Wskazać jednak należy, że przeprowadzenie prawnej oceny umowy zastrzeżone jest dla Sądu.

Również nie miały wpływu na ustalenie stanu faktycznego takie dokumenty jak: Zarządzenie nr (...) Prezesa Zarządu (...) Bank (...) S.A. z dnia 26 listopada 2007 r. wraz z załącznikami, Zarządzenia nr (...) Prezesa Zarządu (...) Bank (...) S.A. z dnia 20 października 2008 r. wraz z załącznikami, Zarządzenia nr (...) Prezesa Zarządu (...) Bank (...) S.A. z dnia 26 lutego 2010 r. wraz z załącznikami, Zarządzenia nr (...) Prezesa Zarządu (...) Bank (...) S.A. z dnia 22 października 2012 r. wraz z załącznikami, Zarządzenia nr (...) Prezesa Zarządu (...) Bank (...) S.A. z dnia 29 maja 2013 r. wraz z załącznikami, Zarządzenia nr (...) Prezesa Zarządu (...) Bank (...) S.A. z dnia 26 marca 2014 r. wraz z załącznikami, Zarządzenia nr (...) Prezesa Zarządu (...) Bank (...) S.A. z dnia 17 września 2014 r. wraz z załącznikami. Wskazać należy, że wprowadzane przez pozwanego zmiany po zawarciu przedmiotowej umowy kredytu nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia. Podkreślić bowiem należy, że abuzywność zapisów powinno się badać na moment zawierania umowy przez konsumenta z przedsiębiorcą. W takiej sytuacji nie ma więc znaczenia, w jaki sposób przedsiębiorca wykonywał umowę, w tym jakie zmiany w treści stosunku prawnego między stronami wprowadzał po zawarciu umowy.

Materiał dowodowy w postaci wyliczenia wysokości roszczenia powodów z kalkulacją rat kredytu z pominięciem klauzul abuzywnych nie wniósł niczego istotnego do sprawy. Sąd na etapie rozstrzygnięcia o tym dowodzie doszedł do przekonania, że rozważeniu podlegało jedynie żądanie o zapłatę nienależnego świadczenia wynikającego z nieważności umowy, stąd dowód ten był zbędny dla rozpoznania przedmiotowej sprawy.

Za przydatne dla rozstrzygnięcia uznał Sąd zeznania powodów, ponieważ korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy. Powodowie przedstawili okoliczności, w których zaproponowano im zawarcie umowy kredytu denominowanego do (...), jak również brak możliwości negocjacji poszczególnych postanowień umownych. Opisali również czynności poprzedzające zawarcie umowy.

Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu rachunkowości, księgowości i finansów publicznych. Wnioski opinii były jasne, logicznie i wyczerpująco uzasadnione. Treść opinii oparta

została na analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach przedmiotowej sprawy, przy czym opinię sporządzono z uwzględnieniem zasad fachowej wiedzy i doświadczenia. Biegły w swojej opinii potwierdził obliczenia powodów dotyczące wpłaconych przez nich kwot z tytułu wykonywania przedmiotowej umowy kredytu. Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd pominął wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego zgłoszony przez pozwanego. W ocenie Sądu było to zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem jedynie niezadowolenie strony z wydanej opinii nie jest podstawą, aby przeprowadzać dowód z opinii uzupełniającej.

Nic istotnego do sprawy nie wniosły zeznania świadka M. L. na okoliczności związane z ustaleniem procedury udzielania kredytu klientom pozwanego. Wskazać należy, że świadek z uwagi na upływ czasu wielokrotnie zasłaniał się niepamięcią. Powołany świadek przyznał natomiast wprost, że nie pamiętał powodów i okoliczności związanych z zawarciem przedmiotowej umowy kredytu.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 6 k.p.c. Sąd pominął wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka J. P. (2) z uwagi na niewskazanie przez stronę pozwaną aktualnego adresu do doręczeń.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powodowie ostatecznie wnieśli o ustalenie nieistnienia umowy o kredyt hipoteczny nr (...)08- (...) o kredyt mieszkaniowy N.-H. z dnia 17 kwietnia 2008 r. wskutek stwierdzenia jej nieważności oraz o zasądzenie od pozwanego łącznie na ich rzecz kwoty 204.855,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 170.818,74 zł od dnia 15 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 5.962,00 zł od dnia doręczenia pozwanemu pisma z rozszerzeniem powództwa z dnia 28 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 28.075,11 zł od dnia doręczenia pozwanemu pisma z rozszerzeniem powództwa do dnia zapłaty.

Ewentualnie wnieśli o zasądzenie od pozwanego łącznie kwoty 86.304,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 75.349,67 zł od dnia 15 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 4.386,85 zł od dnia doręczenia pozwanemu pisma z rozszerzeniem powództwa z dnia 28 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 6.568,08 zł od dnia doręczenia pozwanemu pisma z ostatecznym rozszerzeniem powództwa do dnia zapłaty.

W sprawie bezsporne było, że w dniu 17 kwietnia 2008 r. strony zawarły umowę kredytu denominowanego udzielonego w złotych w kwocie stanowiącej równowartość 110.104,86 CHF (§ 1 ust. 1 (...)). Wpłata tej kwoty nastąpiła w złotych z zastosowaniem mechanizmu tzw. denominacji opisanego w § 1 ust. 2 i § 11 ust. 2 i 3 (...) tj. została przeliczona według kursu kupna tej waluty zgodnie z Tabelą kursów z dnia wypłaty środków. Powodowie zgodnie z umową mieli obowiązek spłacać kredyt w miesięcznych ratach, zgodnie z harmonogramem spłaty, z zastosowaniem mechanizmu opisanego w § 13 ust. 7 (...) tj. w przypadku kredytu denominowanego w walucie obcej spłata miała następować w złotych, w równowartości kwot wyrażonych w walucie obcej, a do przeliczeń wysokości rat kapitałowo-odsetkowych spłacanego kredytu stosowano kurs sprzedaży danej waluty według Tabeli kursów obowiązującej w banku w dniu spłaty. Powodowie nadal spłacają zadłużenie wynikające z przedmiotowej umowy kredytu.

Sąd ustalił również, że przedmiotowa umowa zawarta została z wykorzystaniem przedłożonego przez bank wzorca umowy. Powodowie wyjaśnili w wiarygodny sposób, że nie mieli żadnego wpływu na treść umowy, szczególnie w zakresie jej postanowień, które uznają za abuzywne. Z powyższego wynika zatem, że praktycznie swoboda powodów sprowadzała się do możliwości zawarcia lub odmowy zawarcia przedmiotowej umowy na warunkach przedstawionych jednostronnie przez bank. Pozwany wykazał natomiast, że poinformował powodów, iż będą ponosić ryzyko związane ze zmianą kursu waluty.

W pierwszej kolejności Sąd rozpoznał żądanie główne powodów sprowadzające się do ustalenia nieistnienia przedmiotowej umowy o kredyt wskutek stwierdzenia jej nieważności, z uwagi na zawarcie w jej treści postanowień niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., co miało dawać pozwanemu możliwość narzucenia sposobu ustalania wysokości kwoty podlegającej zwrotowi, a w konsekwencji i wysokości odsetek, a więc głównych świadczeń kredytobiorcy. Powołane przez powodów klauzule tj. § 1 ust. 1 umowy, § 1 ust. 2, § 1 ust. 3 ppkt 1 (...), § 11 ust.

3 (...), § 13 ust. 7 ppkt 3 (...), w rzeczywistości mogą zostać uznane za niedozwolone. Zgodnie z treścią art. 353¹ k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Jednocześnie zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385¹ § 3 k.c.).

Zaznaczyć należy, że pozwany prowadzi działalność gospodarczą w zakresie czynności bankowych. Kredyt powodów przeznaczony był na sfinansowanie kosztów budowy domu jednorodzinnego. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że powodowie w niniejszej sprawie posiadają status konsumentów w rozumieniu art. 22¹ k.c. Podkreślić przy tym należy, że klauzula wyczerpująca przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. będzie zawsze niedozwolonym postanowieniem umownym niezależnie od tego, jakie wykształcenie, status społeczny i doświadczenie życiowe ma konsument.

Powodowie wykazali, że wskazane klauzule nie zostały przez nich uzgodnione z bankiem, a ich rola w procesie zawierania umowy sprowadzała się w zasadzie do podjęcia decyzji o zawarciu lub odmowie zawarcia umowy przygotowanej uprzednio przez bank. Jednocześnie kwestionowane klauzule mogą uchodzić za niedozwolone, albowiem przyznają wyłącznie bankowi prawo do dowolnego przerzucania odpowiedzialności za ryzyko związane ze wzrostem kursu waluty na powodów. Przede wszystkim konstrukcja denominacji znajdująca się w umowie powoduje możliwość narzucenia przez bank wysokości kwoty podlegającej zwrotowi, a w konsekwencji i wysokości odsetek, a więc głównych świadczeń powodów. Ustalenie ich wysokości wiązało się bowiem z koniecznością odwołania się do kursu walut ustanawianych w wewnętrznej, dowolnej i nieznannej powodom tabeli kursów banku. Takie klauzule już od dawna wskazywane są jako abuzywne z uwagi na nieokreślony i nieobiektywny miernik, podług którego następuje ostatecznie określenie wysokości zobowiązania kredytobiorcy, które jest niemożliwe do przewidzenia i obliczenia w chwili zawarcia umowy (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2018 r., I CSK 628/17). Analizowane postanowienia umowy nie określały precyzyjnie rzeczywistej wysokości udzielonego kredytu, a także świadczeń kredytobiorcy, w sposób możliwy do ustalenia w oparciu o czynniki obiektywne, niezależne od kredytodawcy. W szczególności nie wskazano precyzyjnie, na podstawie jakich kryteriów bank ustala kurs wymiany waluty obcej zarówno w momencie uruchomienia kredytu, jak i spłaty poszczególnych rat. Jednocześnie zaznaczyć należy, że nie ma znaczenia dla dokonywanej oceny to, w jaki sposób bank rzeczywiście ustalał kurs w trakcie wykonywania umowy i jaka była relacja kursu banku do kursu rynkowego. Są to okoliczności obojętne na gruncie art. 385² k.c., jak również oceny możliwego naruszenia interesów konsumenta. Istotne jest jedynie, że postanowienia umowy dawały przedsiębiorcy nieograniczoną swobodę w wyznaczaniu kursu waluty, a w konsekwencji – wysokości zobowiązań konsumenta.

Dalej wskazać należy, że kwota podlegająca zwrotowi na rzecz banku nie została dostatecznie i ściśle w umowie określona, nie odpowiada ona nominalnie kwocie wykorzystanego kredytu i nie są określone w sposób obiektywny zasady jej ustalenia. Ponadto zaznaczyć należy, że zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Oznacza to, że kredytobiorca jest zobowiązany do zwrotu określonej kwoty środków pieniężnych, którą winna wyznaczać kwota kapitału mu udostępnionego i wykorzystanego przez kredytobiorcę. Bank nie może więc żądać zwrotu większej kwoty aniżeli ściśle określonej i oddanej do dyspozycji klienta. Wszelkie zapisy umowne dopuszczające dowolną waloryzację są sprzeczne z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe w zw. z art. 358¹ § 2 i 5 k.c. i rażąco naruszają interesy konsumenta.

Podkreślić przy tym należy, że abuzywność zapisów, powinno się badać na moment zawierania umowy przez konsumenta z przedsiębiorcą. W takiej sytuacji nie ma więc znaczenia, jakie zmiany w ustawodawstwie wprowadzono po zawarciu przedmiotowej umowy, jak również w jaki sposób przedsiębiorca wykonywał umowę, w tym jakie zmiany w treści stosunku prawnego między stronami były wprowadzane po zawarciu umowy. Należy zatem postawić również zarzut co do braku spełnienia obowiązku informacyjnego po stronie banku w sposób należyty, bowiem powodowie wskazali, że od początku nie była im przedstawiona oferta kredytu w walucie polskiej. Zaproponowano im jedynie kredyt w (...).

Z uwagi na uznanie przez Sąd abuzywności klauzul indeksacyjnych, konieczne stało się dokonanie analizy ewentualnych skutków prawnych, do których prowadziłoby wyeliminowanie ich z umowy stron. Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 zd. pierwsze k.c., postanowienia te nie wiązałyby powodów i to od momentu zawarcia umowy kredytowej. Powyższe rozstrzygnięcie powoduje, że postanowienia te stają się bezskuteczne wobec powodów, lecz jednocześnie powoduje to powstanie pewnego rodzaju „luki” w stosunku prawnym. W związku z tym powstaje problem możliwości uzupełnienia umowy innymi postanowieniami. Z bogatego dorobku orzeczniczego (...) wynika, że nic nie stoi na przeszkodzie temu, by sąd krajowy zastąpił nieuczciwe postanowienie umowne przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym (por. m.in. wyrok z dnia 30 kwietnia 2014 r., sygn. akt C-26/13). Jednakże w orzecznictwie sądów krajowych wielokrotnie potwierdzano, że w polskim porządku prawnym nie istnieją przepisy o charakterze deklaratywnym, którymi można by w ten sposób „zapłacić” niejako powstałe braki w umowie. W ocenie Sądu utrzymanie umowy w pozostałym zakresie (tzw. „odfrankowanie” kredytu) również nie jest możliwe, albowiem uczyniłoby to umowę niemożliwą do wykonania. Na marginesie wskazać należy, że zgodnie z wyrokiem (...) z dnia 3 października 2019 r. (w sprawie C-260-18), sąd krajowy nie jest również władny uzupełniać powstałej wobec uznania za bezskuteczne niektórych z postanowień umowy luki poprzez odwołanie się do kursu średniego NBP.

Zgodnie z art. 69 ust. 2 pkt 4a ustawy Prawo bankowe, umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności - w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu.

Nieprecyzyjne i dowolne odwołanie się do bliżej nieznannej tabeli kursów sporządzanej na wewnętrzne potrzeby przez bank narusza wskazany przepis. Szczególnie istotne jest to, że strona powodowa nie wiedziała i nie mogła wiedzieć według jakiego kursu ostatecznie zostanie przeliczona jej rata, z każdym kolejnym miesiącem powodowie nie wiedzieli więc w praktyce ile wynosi rata, którą zobowiązani są uiścić. Naruszenie więc przez bank art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe jest oczywiste. Ze względu na wyeliminowanie abuzywnych klauzul waloryzacyjnych z umowy, sprzeczność umowy z przepisem art. 69 ust. 2 pkt 4a ustawy Prawo bankowe tylko się pogłębia, albowiem brak jest wówczas jakiegokolwiek obiektywnego miernika według którego można przeliczyć kurs walut. Powoduje to w efekcie nieważność całej umowy kredytowej – zgodnie z treścią art. 58 k.c. Dodać ponadto trzeba, że umowę należy ocenić jako sprzeczną z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami także i z tej przyczyny w dniu zawarcia umowy powodowie obejmowali swoją świadomością możliwość kilkuprocentowej zwwyżki i jej skutki. Taka świadomość ryzyka nie obejmuje, w ocenie Sądu, świadomego ryzyka uwolnienia kursu waluty przez kraj emisji i w efekcie zwwyżki kursu o 100%. To na pracownikach banku, jako profesjonalistach, spoczywał obowiązek wyczerpującego wyjaśnienia konsumentowi skutków takich zdarzeń, istoty gwarantowania waluty przez kraj emisji i możliwych skutków jej uwolnienia, w celu uzyskania pełnego obrazu ryzyka i możliwości jego rozważenia. Ponadto, o sprzeczności umowy z zasadami współżycia społecznego, w powiązaniu z powyższymi rozważaniami, świadczy także fakt, że w przypadku tak znacznego, niemożliwego do przewidzenia wzrostu kursu waluty, cały ciężar tego zdarzenia został przerzucony na kredytobiorcę. Bank natomiast, który udzielił kredytu następnie pozyskiwał do swojej dyspozycji z tytułu rat środki znacznie wyższe, niż zaangażował, w związku z niemal podwojonym kursem franka szwajcarskiego – tak dalece niewspółmierne do środków wydatkowanych i rozsądnych zysków, że skutek ten czyni ważność umowy niemożliwą do obrony.

Nie budzi przy tym wątpliwości Sądu fakt, że zasadniczą przyczyną wystąpienia przez powodów z pozwem w niniejszej sprawie jest to, iż w okresie po zawarciu umowy nastąpił znaczący wzrost kursu (...), który spowodował poważny wzrost wysokości ich zobowiązań wobec banku. W tym kontekście dla oceny zasadności żądań powodów miało zatem znaczenie również to, czy zostali oni w sposób należyty pouczeni przez pozwany bank o wszystkich ewentualnych konsekwencjach zawarcia umowy denominowanej do waluty (...).

Z wiarygodnych w tym zakresie zeznań powodów wynika, że w pozwanym banku powodom przedstawiono jedynie ofertę kredytu w walucie (...) jako korzystną z uwagi na niższe raty. Poinformowano ich, że waluta (...) jest stabilną walutą. Powodowie od przedstawiciela banku nie uzyskali informacji o ryzyku związanym ze zmianą kursu (...) oraz o stosowaniu dwóch różnych kursów (sprzedaży i kupna waluty) przez pozwany bank do wzajemnych rozliczeń stron. Nie wyjaśniono im również, w jaki sposób będą ustalane kursy waluty (...) na potrzeby kredytu. Nie przedstawiono im także wahań kursu waluty (...) na przestrzeni lat. Powodowie nie byli świadomi, że obciąża ich nieograniczone ryzyko kursowe. Działali w zaufaniu do pracowników banku. Stwierdzić zatem należy, że pracownicy banku nie mówili o zagrożeniach związanych z zaciągnięciem kredytu denominowanego do waluty (...). W ocenie Sądu takie przedstawienie niebezpieczeństw związanych z zawarciem umowy denominowanej do (...) spowodowało, że powodowie podpisując umowę faktycznie nie mieli świadomości, iż całe nieograniczone niczym ryzyko wzrostu kursu (...) w okresie 30 lat, na jaki zawarta została umowa, obciąża ich jako kredytobiorców.

W ocenie Sądu bank jako profesjonalista dysponujący specjalistami z dziedziny finansów i mający dostęp do danych dotyczących historycznych zmian kursów walut powinien powodom, jako konsumentom, przedstawić w sposób jasny skalę ryzyka związanego z zawieraniem długoterminowej umowy kredytu, w której wysokość zadłużenia uzależniona jest od wahań waluty obcej. Tylko takie przedstawienie ewentualnego ryzyka, z wyraźnym zastrzeżeniem, że ewentualny wzrost (...) nie jest niczym ograniczony i że wszelkie tego konsekwencje ponosić będą powodowie, można uznać za rzetelną informację umożliwiającą konsumentowi podjęcie świadomej decyzji. Powodowie traktowali bank jako instytucję godną zaufania i opierając się na informacjach, jakie uzyskali przed zawarciem umowy podjęli swoją decyzję. Rzetelne przedstawienie ryzyka związanego z zawarciem tego rodzaju umowy mogłoby mieć zasadniczy wpływ na to, czy powodowie zawarliby przedmiotową umowę. Powyższe okoliczności wskazują, w ocenie Sądu, na to, że brak należytej informacji o nieograniczonym ryzyku kursowym stanowił naruszenie zasad współzycia społecznego, takich jak zasada uczciwości i rzetelności w obrocie gospodarczym. Na uwagę zasługuje także okoliczność, że żaden z zapisów umowy nie wskazywał, na wypadek ziszczenia się tego nieograniczonego ryzyka kursowego, na mechanizmy rozłożenia tego ryzyka na obie strony stosunku umownego, pozostawiając je w całości po stronie konsumenta, jako słabszej strony umowy, co także czyni umowę sprzeczną z zasadami współzycia społecznego.

Zgodnie z przepisem art. 58 § 2 k.c. nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współzycia społecznego, natomiast zgodnie z przepisem art. 58 § 1 k.c. nieważna jest czynność prawna sprzeczna z ustawą, albo mająca na celu obejście ustawy, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, a w szczególności ten, że w miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. W przedmiotowej sprawie, jak to zostało wcześniej wskazane, umowa zawarta przez strony z uwagi na naruszenie zasad współzycia społecznego jest nieważna. Podkreślić należy, że również zawarcie w jej treści wskazanych wcześniej klauzul niedozwolonych powoduje jej nieważność. Jednocześnie zaznaczyć należy, że warunkiem zawarcia umowy w 2008 r. było zastosowanie w jej treści zakwestionowanych w toku procesu w niniejszej sprawie postanowień umownych, tak więc nie jest możliwe uznanie, iż umowa ta jest ważna po wyeliminowaniu z jej treści tych postanowień. Zmiana taka całkowicie zmieniałaby treść i warunki umowy.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd doszedł do przekonania, że żądanie strony powodowej dotyczące ustalenia nieistnienia przedmiotowej umowy ze względu na jej nieważność jest zasadne. Uznając, że przywołane przez stronę powodową klauzule w rzeczywistości są abuzywne, bezskuteczne i nie wiążą powodów, umowa jako sprzeczna z przepisami prawa jest nieważna na podstawie art. 58 k.c., a bez wyeliminowanych postanowień jej wykonanie nie jest możliwe. Powodowie mają przy tym interes prawny określony w treści art. 189 k.p.c. w ustaleniu nieistnienia stosunku prawnego, albowiem takie ustalenie rozstrzyga ostatecznie o ich prawach i obowiązkach, które wynikają z istniejącego

stosunku zobowiązaniowego. Ustalenie nieistnienia stosunku prawnego z powodu nieważności umowy kredytu ma ten skutek, że strony nie są nią związane i od początku nie były. Są więc obowiązane zwrócić sobie wzajemnie to, co już świadczyły na rzecz drugiej strony umowy wzajemnej.

Zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową, ten obowiązany jest do jej zwrotu. Świadczenie spełnione jako wykonanie nieważnej czynności prawnej jako nienależne jest jednym z przypadków tej instytucji (art. 411 k.c.) W sprawie niniejszej mamy do czynienia z nieważnością umowy wzajemnej, przy czym świadczenia stron miały charakter jednorodząjowy (pieniężny). Po jej zawarciu bank przekazał do dyspozycji powodów określony kapitał. Następnie przez wiele lat powodowie spełniali świadczenia odpowiadające określonym w umowie ratom kapitałowo-odsetkowym.

Tego rodzaju sytuacja nakazuje rozważenie zasadności roszczenia powodów o zapłatę z uwzględnieniem przepisu art. 409 k.c., zgodnie z którym obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu. Istota problemu sprowadza się do wykładni sformułowania zużył lub utracił (korzyść) w taki sposób, że nie jest już wzbogacony. Wykładnia językowa nie prowadzi do wystarczającego rezultatu, nakazuje jedynie badać stan wzbogacenia strony, która uzyskała korzyść majątkową. Natomiast nie można jednoznacznie stwierdzić, czy roszczenia stron należy rozpatrywać zupełnie od siebie niezależnie, czy też świadczenie wzajemne należy brać pod uwagę jako element stanu majątkowego strony wpływający na wysokość wzbogacenia. W doktrynie problem ten jest dostrzegany jako spór pomiędzy zwolennikami tzw. teorii dwóch kondycji (nakazującej niezależne rozliczenia roszczeń) i tzw. teorii salda (uznającej, że w razie świadczeń wzajemnych istnieje tylko roszczenie wobec tego podmiotu, który uzyskał korzyść o większej wartości).

Zgodnie z zapatrywaniem, któremu wyraz dał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 maja 2021 r. (sygn. akt III CZP 6/21), w przypadku następczej nieważności umowy jak w sprawie niniejszej, po obu jej stronach występują dwa niezależne od siebie roszczenia o zwrot świadczeń nienależnie spełnionych. Uwzględniając fakt, że powołana uchwała zyskała moc zasady prawnej, a co za tym idzie jako taka stanie się wiążącym elementem orzekania przez Sąd Najwyższy w innych tego rodzaju sprawach, Sąd uznał za zasadne przyjęcie prezentowanego poglądu za w pełni przystającego do sytuacji faktycznej, prawnej oraz procesowej w niniejszej sprawie, co skutkowało uwzględnieniem roszczenia głównego o zapłatę kwoty 204.855,85 zł. Zgodnie z zaświadczeniem wystawionym przez pozwanego oraz z opinią biegłego, w wykonaniu przedmiotowej umowy powodowie wpłacili na rzecz pozwanego banku wskazaną kwotę.

Jednocześnie z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2021 r. podjętej w składzie 7-osobowym wynika, że roszczenia kredytobiorców i banków nie uległy przedawnieniu. Dla roszczeń kredytobiorców termin ten rozpoczyna się w momencie, w którym dowiedzieli się oni, albo wykazując się oczekiwanym od nich rozsądkiem, powinni dowiedzieć się o tym, że umowa zawiera niedozwolone postanowienia umowne (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2021 r., sygn. akt III CZP 6/21). Na uwzględnienie nie zasługiwał zatem zarzut pozwanego dotyczący przedawnienia roszczenia. Żądanie oparte o art. 189 k.p.c. ze swojej istoty nie może ulec przedawnieniu, albowiem w dniu wniesienia pozwu umowa kredytowa wiązała obie strony, które realizowały obowiązki wprost z niej wynikające. Żadna ze stron węzła obligacyjnego nie zdecydowała się na wcześniejsze wypowiedzenie przedmiotowej umowy, wierzytelności z niej wynikające nie zostały więc postawione uprzednio w stan wymagalności. Natomiast zgodnie z treścią art. 118 zd. pierwsze k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W doktrynie dominuje stanowisko, że kredyt spłacany w ratach jest w istocie świadczeniem jednorazowym, a nie okresowym, bowiem stanowi jedną całość. Żądanie powodów o zapłatę opierało się na żądaniu zwrotu świadczenia nienależnego, czyli art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c., w związku z czym, zgodnie z przepisami intertemporalnymi obowiązującymi w dniu zawiązania umowy kredytu, żądanie zwrotu świadczenia nienależnego przedawnia się z upływem lat dziesięciu. W oparciu o stanowisko (...) wyrażone w wyroku z dnia 22 kwietnia 2021 r. (sygn. C-485/19) bieg przedawnienia roszczeń z tytułu zawartych w umowie klauzul niedozwolonych biegnie od momentu powzięcia wiedzy o nich. Powodowie złożyli pozwanemu wezwanie do zapłaty dnia 23 grudnia 2019 r. Należy zatem uznać, że dopiero od tego momentu powzięli oni wiedzę o istnieniu klauzul abuzywnych w umowie, którą zawarli z pozwanym i od tego momentu rozpoczęli

się bieg przedawnienia ich roszczenia. Tym samym zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia okazał się bezzasadny.

Mając na uwadze wszystkie przytoczone okoliczności, Sąd na podstawie art. 189 k.p.c. w zw. z art. 58 k.c. w zw. z art. 69 ust. 1 ustawy - Prawo bankowe w zw. z art. 385¹ § 1 k.c. ustalił nieistnienie umowy nr (...) o kredyt mieszkaniowy N.-H. z dnia 17 kwietnia 2008 r. wskutek stwierdzenia jej nieważności (pkt 1 wyroku).

Sąd na podstawie art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c. w zw. z art. 385¹ § 1 k.c. i art. 58 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 204.855,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

-od kwoty 170.818,74 zł od 15 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 5.962,00 zł od 4 listopada 2021 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 28.075,11 zł od 4 listopada 2021 r. do dnia zapłaty (pkt 2 wyroku). O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt 3 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c., obciążając przegrywającego pozwanego kosztami postępowania poniesionymi przez powodów. Na koszty procesu, które ponieśli powodowie złożyła się uiszczona przez nich opłata od pozwu – 1.000 zł oraz koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika – 5.400 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 6.434 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty. Sąd nie znalazł przy tym podstaw do przyznania stronie powodowej kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości stawki minimalnej, ponieważ nie uzasadniały tego ani stopień skomplikowania sprawy ani szczególnie nakład pracy pełnomocnika powodów, który to nakład miał standardowy charakter.

O kosztach sądowych Sąd orzekł w punkcie 4 wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. Zgodnie z art. 113 ust. 1 powołanej ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Na nierozliczone koszty sądowe złożyła się kwota wynagrodzenia biegłego sądowego za sporządzoną w sprawie opinię. Z uwagi na powyższe Sąd na podstawie w/w przepisów nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Bydgoszczy kwotę 2.364,47 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSO Sylwia Suska-Obidowska

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. powodów i pełn. pozwanego;
2. z wpływem albo za 14 dni.